Konečně za třetí se žalobci domnívají, že uvedený postup žalovaného podstatně ztěžuje spotřebitelům možnost využít jejich zákonného práva předčasně splatit spotřebitelský úvěr, stanoveného § 11 z. č. 321/2001 Sb., o některých podmínkách sjednávání spotřebitelského úvěru, a to společným působením obou výše napadaných skutečností, tedy že spotřebitel není před uzavřením smlouvy informován o výši požadovaných plateb nebo jejich výpočtu a že jejich skutečná výše je nepřiměřeně vysoká. Informace o výši těchto plateb přitom může hrát důležitou roli při posouzení výhodnosti nabízeného spotřebitelského úvěru. Ve vztahu k rozumným očekáváním průměrného spotřebitele týkajících se podmínek předčasného doplacení úvěru je nejasný a vágní způsob, kterým tyto informace žalovaný ve smlouvě uvedl, v rozporu se zákazem klamání spotřebitele ve smyslu § 8 z. č. 634/1992 Sb. o ochraně spotřebitele. Tomuto výkladu svědčí i znění čl. 5 Směrnice Rady 93/13/EHS, nepřiměřených podmínkách ve spotřebitelských smlouvách. Na rozumná očekávání průměrného spotřebitele se přitom dá usoudit ze znění § 503 odst. 3. z. č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, který uvádí, že *„dlužník je oprávněn vrátit poskytnuté peněžní prostředky před dobou stanovenou ve smlouvě. Úroky je povinen zaplatit jen za dobu od poskytnutí do vrácení peněžních prostředků."* V tomto smyslu pokládají žalobci požadavek žalovaného na zaplacení jeho ušlých výnosů o výši **xx xxx**,**xx** Kč, kterým podmiňoval svůj souhlas s předčasným splacením úvěru, v rozporu s dobrými mravy.